

28/7/2006 אוגוסט ת'תס"ז נאום אדרמן

מול הים

ב זו המספרה הליניארי לסיפור התלמודי מציה מגבלת העין הקוראת. הסיפור הפרש לרווח, כפי שוביל גברין אימצה את דרך הבאתו, שהיתה נהוגה בכתביו גمرا, דורות בין העין שיטוט מן המרכז אל שלו הרף. חווית הקריאה הנצברת מושחת ומניה לא קורא סוג של חופש בהורה, מיזון וקיושר מתוך קטעי הטקסט המוגשים באותיות שונות.

בטפרה יעשה חום, ברוחצת פירוש (כרמל) בהירה גברין לסיפור מסע היזוני ונפניי באופן רוקני טרויקטי. מעשה הפירוק כה מהותי כאן, עד שהסיפור עצמו נמק ומייטשטש מפניו, ונדרה בכך במכoon, מה שהירה יכול להיות סיפור צפי, אם גם טען רגישות, על מסע מספרת לריזודה צ'נרו כדי להרחיק כל אפשרות מטעיקת כסיטה של אמה, מקבל אז צורה ממשותית של אמרה.

לבני השפה, או פרורי, החומרם שמהם היא נבנית, שהם נבנה סיפור, מופרים אז וממנינים עלי'פי אסר ציאות של הטעבת מונחים בפרישה סידורית לעני הקרה, השירויות מולעתם במבט ואשון, בוכות התבנית של העמד המכתרלומי, המעדיר על חוקים ברורים וירועים לכל. למעשה, אימצה כאן רק הטעקה של עמוד הגמור – גרעין הטקסט במרקם וכיבוי פרשניות. אך הטענים של גרעין הטקסט ופיסות הטקסט הסובבות אותו אצל גברין הם ענייני כה סובייקטיב, בחירה כלשהו, שאינה נדרשת להגמוקות, מזורים אינ'ז – מוגנים. גברין מנצלת את שטח הפירירה של העמוד לציטוטים מקורנות שונות, העמיקה במשמעותן וגלי גולן של אליט בחרוזות, והבאתו של סיפור משנה מתקבל או משלים. היא מפוררת את הטקסטolla עד רך.

בין יניבנו, החיעוד והבאתו הסיפור היא הלהק עיקרי כאן, דרישת לה הנמקה, על בסיס הטקסט הזה וממנו תונפטו אפשר להסעה אל כל פרשנות שהיא, ספרותית וחוץ-ספרותית. בחרתי בהנקה הפסיכולוגית, הטובה ככל זאת אחרת: מעשה **זקירות האוכטביב** בשלו, בכשרה ובקשירה, והוא דרך הימלאות מן היגון שהמסורת נשאת עימה אל הזוף הדודם-אמריקני. השיבה אל הדך התלמודי ואל המקורות אינה עניין סתום, כשהיא מתבצע עת כאן והיום. היא בחירתה שנובעת מן הסיפור. הדך המוכר נשבה, הבניה הקויה של החיים ושל הספרדים, נזכר על נברך, כמקובל, כל זה משתבס כ॥שהה את גיסתה של אמתה, מעתה של מצואו בגין וסדר חדש. אלא שחוירוש מהאלט אין יכול להעניק ביטחון. על כן יש לילכת אל המבנה ההיסטורי המקורי, שנוצר בלילה חוי אחד של בעל רופס האלני בוונציה – הרף התלמודי המביא את כל הטקסטים במרקוץ, זה לצד זה. אם נחקור ביטחון של נברין, מרכז העמדה, זה מיל מעיט שבמעט. יש בו לא יותר טנהעה כמשמעות של וילח שkopf. מכל רשיית הערים והמשיעות בהבאתה העמוד הדיאשת, מירבו של הסיפר מתקיים בחוק קוקבנה. בשל הסיפור איתן אלא תיאריםizados ונשנים של מה שהווים קליטים בחוף הדם. הטקסט המזקי היה וחסני ורטס נ, אך אין בו ותקדמת עלילתיות ניכרת, הוא כמעט נקי, בניגוד לסיפור המשען הצפוי. וק, כשההסע החיצני מגבל למדי, המשע הפנימי הולך לאחד, והזה גבולות של זם בחזרות האמידה ומקדד לשון של אלמים.

יש מקורות ושאלת מזוכה בזיכרון שבה גברין בחרה להביא את הסיפור. אלא שמעבר להפתעה החדר פעמיות קשה יירה לספר כה להתרומות על ידי נזח במרקע העברי הנושא את 'מי ציקל' ו'יבורון דברים'. חז"ר ושבתאי ידעו לפחות את כל החומרם לצייף איכתי אחר. יוזד עשה בנגוף ובסיפר על כל מרכיביו מעשה אינטגרציה שגבורינו מתקשה בו. שבתאי (שגבירן מונה אותו כמחבר אחד הספרים שהמסחת אורחות למסעה) תאר את ההתפרורות היפות שביבאי איזו מות והזרם. אולי אי אפשר יהה להגיא עוד על מעלת הרץ שלו.

גברין מצטט כתוב בשם פונו, מזור **'דשיות ציפורי' ב'חמת הביטוי'**, "האמני שואכל לכתחז אוף דפים על כל חף שהוא. והנה אחרי פחות מהמשה אני חסר נסמה ומונה ליליקט". ומה שהוא מכירה בקסיה הגדול ביחסו שביבאי, **'יצירת הקיצת'**. "במקרה זה ערדף להסתפק ברישיות אלה, המביחיות את פחות מאשר יצירה כושלת", נר מפעים פועל את הקטע המזוטט, שבו ניסה לתאר מעוף של ציפור. גברין הייתה מודעת לחולשותה ככוחת האניצ'לט מול טיס המציאות הנעה בתנועה ועיריה, עד כי קשת עד מאר תאורה נמלים, וזה גם המלים עצמן אינסיות.

צורה בספר, הטרומט שלו, תחריטי הנחושת הקווים של ליליאן קלפאש, אולי דפכו אותו לסתראספ' נים. לפניו בן יחוות, מי שיונחו בו לאורך ולוחתן, רגע מרענן של תרגיל בקריה אהורה. ■